

Λουκία Ἰωάννου

Ἡ Λενιώ εἶνε ἄρρωστη βαρειά.
Περάσανε λίγες μέρες ἀκόμα.
Ἡ Λενιώ πεθαίνει.
Ἦρθαν οἱ καλλίτεροι ἱατροὶ τῆς Πόλης.
Ἄλλοίμονο!
Δὲν ἔχει γλυτωμό.

Ἡ κόρη ἡ λευκή, ἡ κοπέλλα ἡ ροδομάγουλη, ἡ παρθένα ἡ ξανθομαλλοῦσα—ἡ γελαστή ἄνοιξι· ἐμαράζισεν καὶ λυώνει· ἐὰν εἰδῶλο κρουστάλλινο.

Φέγγει ὀλοένα θαμπότερα, νά! λαχταράει, σβύνει ἡ λαμπρόφωτη λαμπάδα. ποῦ ἔς τὸ τραπέζι τῆς Ζωῆς ἔχυνε τόση λάμψι εὐτυχίας, τόσο φῶς καὶ ἀγαλλίασι.

Νά! Σκοτεινιάζει, βυθίζεται· ἐστὴν ἄβυσσον, ἡχάνεται τῶραϊον ὄνειρον. . .

Μιὰ μέρα—ἄχ! τὸ θυμοῦμαι ἀκόμα καὶ σπαράζεται ἡ καρδιά μου—μιὰ μαύρη μέρα ἄνοιξαν καὶ τὰ δυὸ θυρόφυλλα τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ. Βαρειά-βαρειά ἔχτυποῦσαν τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησιᾶς. Καὶ ἦρθαν δεσποτᾶδες καὶ ἦρθαν παπᾶδες καὶ ψαλτᾶδες καὶ ἦρθαν ἑσφτέρια καὶ λαμπάδες καὶ πῆραν τὴν ἀγνὴν παιδοῦλα καὶ πῆραν τὸν νεῖρον τὸ ρόδινον καὶ πάνε. . .

Κοιμισμένη ἔς χιονᾶτο κρεβάτι καὶ ἀγκαλιασμένη ἀπὸ κρῖνα καὶ ἀπὸ κλώνους λεμονιάς πῆραν τὴν ὥραϊαν καὶ σεμνὴν, πῆραν τὴν ἀμίλητην νυφοῦλα καὶ τὴν πᾶνε ἔς τὰ βασίλεια τοῦ θανάτου.

Πέρα ὡς πέρα ὅλο τὸ χωριὸ μαυροφοροῦσε. Ὁλοῦθε τὴν ἐρράντιζαν μὲ ροδόσταγμα καὶ μὲ δάκρυα ἡγαρδίακα. Ὀλοῦθε τὴν ἐφώναζαν «Ἐύπνα, Λενιώ!» καὶ τὴ μοιρολογούσανε. Μὰ ἐκεῖνη δὲ ἔξυπνοῦσε

καὶ κοιμισμένη πῆγαινε, πῆγαινε, ποῖος ξέρει ποῦ νάνθολογήσῃ ἡ ἀνέφελη ἄνοιξι.

Ἀκόμα τὴ θυμοῦμαι καὶ ἡ ψυχὴ μου κλαίει, κλαίει τὴν πεθαιμένην ὠμορφιά, τὴν καλὴ μοναχοκόρη, ποῦ πλάι ἔστὸ προσκεφάλι τῆς οἱ γονιοὶ τῆς μὲ καταχνιασμένο πρόσωπο, ἐδάδιζαν, ἔς τὰ νᾶταν τῆς ἀπελπισίας δίδυμοι θεοί.

Κέφθασεν ἡ νύχτα.

Τὸ σπῖτι δὲν ἔχει πλεῖο οὔτε μουσικὴς οὔτε κελαιδισμόν· τὰ λουλούδια τοῦ τὰ σκόρπισαν ἔς τὸν τάφον τῆς ἀδιχοπεθαμένης· τὰ πουλάκια τοῦ τάφου καὶ πέταξαν ναύρουνε τὴ ψυχὴ, ποῦ ἀνελήφθηκε.

Τὸ σπῖτι βουβάθηκε. Τὰ φῶτά τοῦ σβεσθήκανε. Τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ σφάληξαν.

Μὰ τὸ βαποράκι τοῦ Καπετὰν Στέλλιου ὀλοένα ἔσσειδευεν καὶ κάθε βράδυ ξεπλώριζεν ἀπ' τὸ Κιόμπασι· κέρχουντανε ἔς τὸ χωριὸ σφυρίζωντας· οὐ, οὐ, οὐ!

Καὶ ἀκόμα ὡς τώρα πάλι κάθε βράδυ ἄνοιγεν ἡ θύρα τοῦ μπαλκονιοῦ, μὰ ἐβγαίνει πλεῖο μόνη ἡ χαροκαμμένη μάνα, μαυροφόρα καὶ ἀγέλαστη. Κύτταζε μὲ τὸ τηλεσκόπιο μιὰ πρὸς τὸ βαπόρι καὶ μιὰ πρὸς τὸ νεκροταφεῖο καὶ ὕστερα ἐβγαζε ἀπ' τὸν κόρπον τῆς ἑνᾶ ὀλόμαυρο μαντήλι καὶ τὸ ἀνέμιζε μιὰ πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ μιὰ πρὸς τὸν τάφον τῆς κόρης τῆς.

Καὶ τὸ βαπόρι πάλι σφύριζεν· οὐ, οὐ, οὐ! Κέφθανε ἔς τὸ χωριὸ, μὰ ἔστὴ σκάλα τοῦ δὲν ἐπερίμενε κανεὶς τὸν Καπετὰν Στέλλιο. Ἡ πικραμένη ἡ μάνα δὲν τολμοῦσε νᾶβγῃ ἔξω ἀπ' τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τῆς μόνῃ τῆς, καὶ ὅταν γυρνοῦσε ἀπ' τὰ Καβάκια ὁ Καπετὰν Στέλλιος, τραβοῦσεν ἀσυντρόφευτος καὶ πῆγαινε ἴσια ἔς τὸ σπῖτι τοῦ.

Τώρα ὁ βραδυνὸς περίπατος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς τελειώσεν. Τὼρ ἄρχισεν ἑνας αὐγινὸς περίπατος ἔς τὸ δρόμο, ποῦ ἐφερνε πρὸς τὴν πατρίδα τῆς αἰωνίας σιωπῆς.

Κάθε Κυριακὴ πρωὶ τὸ μαυροφορεμένο ἀνδρόγυνο, ἄλαλοι καὶ θλιβεροί, πηγαίναν κέστεφάνωναν μὲ μαργαρίτες καὶ ἀνεμῶνες, μὲ γιούλια καὶ μὲ κρῖνα—ὡ ὠρρανεμένοι φίλοι τῆς ξανθῆς παρθένας!—τὸ μνήμα τῆς ἀγαπημένης τοὺς Λενιώς καὶ γονάτιζαν ἔς τὸ χῶμά τοῦ καὶ τὸ πότιζαν μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀθανάτου ἀγάπης τοὺς κἔλεγαν τὴν προσευχὴ τῆς.

Κέτσι περάσανε πέντ' ἔξη χρόνια ἀκόμα, μαῦρα χρόνια, χρόνια πικραμένα. Κέρχουνταν τακτικὰ κάθε βράδυ τὸ βαπόρι καὶ σφύριζε ἀπ' τὸ Κιόμπασι· κέβγαίνει ἡ μαυροφόρα ἡ Καπετάνισσα καὶ ἀνέμιζεν τὸ μαῦρό τῆς μαντήλι. . .

Ὡς τόσο ἑνᾶ βράδυ τὸ βαπόρι ξαναπρόβαλε ἀπ' τὸ Κιόμπασι σφυρίζωντας οὐ, οὐ, οὐ! Μὰ ἡ Καπετάνισσα δὲ φάνηκε ἔς τὸ μπαλκόνι. Σφύριξε καὶ πάλι, ξανασφύριξε, δὲ φάνηκε κανεὶς, κανεὶς. . .

Ἡ Καπετάνισσα ἔπεσε ἔς τὸ κρεβάτι τῆς βαρειά θανατωμένη! Περάσανε πέντ' ἔξη μέρες. Ἡ Καπετάνισσα δὲν ἔχει γλυτωμό. Περάσανε δυὸ-τρῆς μέρες ἀκόμα καὶ ἀλλοίμονο!

Ἀξάρνα ἑνᾶ πρωὶ ξανάρχισε νὰ χτυπᾷ βαρειά-βαρειά τὸ σήμαντρον τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ ἔστὸν πρῶτο ἀντίλαλό τοῦ ξανάνοιξαν γιὰ δεύτερη φορὰ τὰ δυὸ θυρόφυλλα τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ. Καὶ ἦρθαν δεσποτᾶδες καὶ ἦρθαν παπᾶδες καὶ ψαλτᾶδες καὶ ἦρθαν ἑσφτέρια καὶ λαμπάδες καὶ ἦρθεν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ